Łukasz Skórko
Uniwersytet Łódzki
ORCID: 0009-0000-6504-9217

Panoptikum 2025, 33: 107-119 https://doi.org/10.26881/Pan.2025.33.08

Nagrody indywidualne Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w latach 1974–2025 a podział na płeć – raport z badań

Podczas 43. Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni na konferencji „Kobiety Filmu 50/50 w 2020" dyrektor FPFF Leszek Kopeć oraz przewodniczący Rady Programowej Wojciech Marczewski złożyli podpisy pod deklaracją dotyczącą wdrażania równości płci w branży filmowej (Kazimierczuk, 2018). Główne postulaty dotyczyły przygotowania harmonogramu zmian mających na celu zapewnienie równości płci we wszystkich ciałach decyzyjnych festiwalu (a więc w radzie programowej, zespołach selekcyjnym i kwalifikacyjnym, a także w jury).

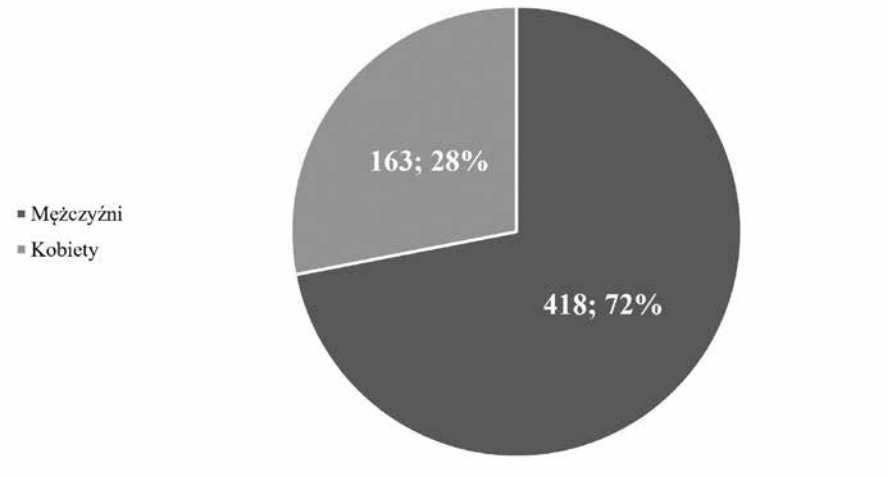
Według danych z raportu Moniki Talarczyk z 2018 roku w latach 2006–2017 kobiety wyreżyserowały zaledwie 14% wszystkich zrealizowanych w Polsce pełnometrażowych filmów fabularnych (Talarczyk, 2018b). Liczba wyreżyserowanych filmów koresponduje z wyliczeniami na podstawie danych PISF, który na realizację projektów reżyserskich kobiet przeznaczał średnio 13% środków ze swojego budżetu (Talarczyk, 2018b). Jak zaznacza Michał Piepiórka, sytuacja miała się lepiej – choć nieznacznie – w przypadku fabuł krótkometrażowych, a także dokumentów i animacji, gdzie reżyserki odpowiadały za 27–30% wszystkich realizacji (Piepiórka, 2022, s. 30).

Debatę „2020 nadchodzi – Równouprawnienie kobiet i mężczyzn w branży audiowizualnej. Szanse i zagrożenia" – jedno z wydarzeń branżowych odbywa-

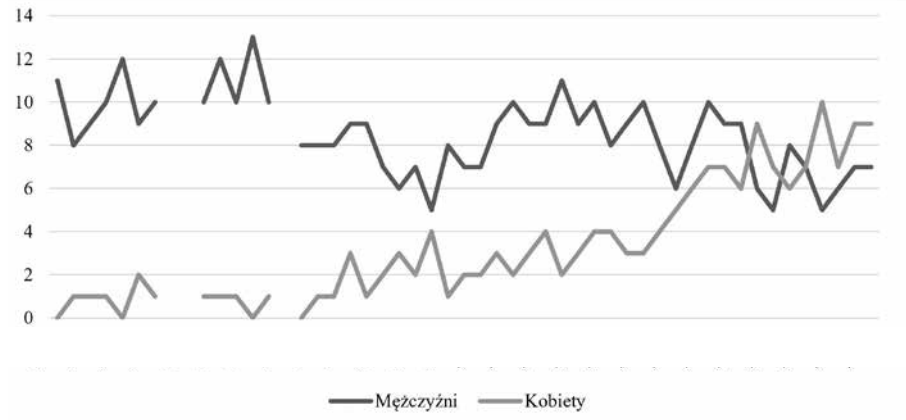
jącego się rok później 44. FPFF – rozpoczęła Renata Czarnkowska, producentka filmowa i przedstawicielka inicjatywy Kobiety Filmu, informując zgromadzonych, że 2019 był pierwszym rokiem, w którym udało się osiągnąć parytet w komisjach eksperckich i wśród liderów PISF (Polski Instytut Sztuki Filmowej, 2019). Michał Prądzyński z McKinsey & Company podkreślił wówczas, że choć kobiety stanowią większość absolwentów uczelni wyższych w Polsce (aż 65%), to obejmują niewiele stanowisk kierowniczych. Hanna Margolis potwierdziła diagnozę McKinsey & Company, odnosząc ją nie tylko do polskiej branży kinematograficznej, ale też do polskiego środowiska akademickiego (Polski Instytut Sztuki Filmowej, 2019).

Zmiany w branży zachodzą powoli, jednak od chwili podpisania przywołanej wyżej deklaracji nie tylko zwiększyła się liczba kobiet zasiadających w ciałach decyzyjnych PISF – zmiany dotknęły również gdyński festiwal. W 2023 roku na stanowisko dyrektora artystycznego Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni po raz pierwszy powołano kobietę – Joannę Łapińską. Natomiast podczas 50. edycji festiwalu wśród łącznie 16 osób z czterech składów jurorskich znalazło się dziewięć kobiet. Dwie z nich – Milenia Fiedler i Kasia Adamik – pełniły funkcje przewodniczących swojego jury (kolejno Jury Konkursu Perspektywy oraz Jury Konkursu Filmów Krótkometrażowych). Zanim przejdę do przedstawienia danych i rozważań nad dysproporcją płciową wśród laureatów FPFF, chciałbym zilustrować, jak na przestrzeni lat wyglądały składy jurorskie tej imprezy. Od 1974 do 2025 roku we wszystkich składach jury festiwalu (biorę pod uwagę zarówno członków jury Konkursu Głównego, jak też innych gremiów jurorskich) zasiadało łącznie 581 osób[1] – 418 mężczyzn i 163 kobiety (wykres 1). Ze względu na wyraźną dysproporcję płci (72% wszystkich jurorów FPFF to mężczyźni) nie powinno nikogo zaskakiwać, że podczas zdecydowanej większości edycji festiwalu to właśnie mężczyźni stanowili większość w jury (wykres 2). W okresie 1974–2017 dwukrotnie zbliżono się do parytetu – w 1998 i 2013 roku różnica między liczbą mężczyzn a liczbą kobiet w jury wynosiła 1 (odpowiednio 5 do 4 i 6 do 5). W 2018 roku – podczas 43. edycji FPFF, w trakcie której odbyła się wspomniana wcześniej debata „Kobiety Filmu 50/50 w 2020" – w jury po raz pierwszy w historii festiwalu zasiadało więcej kobiet niż mężczyzn (wykres 3). W 2021 roku po raz pierwszy (i jak dotąd jedyny) osiągnięto parytet płci – na 14 osób przypadło po 7 jurorów i jurorek. W trakcie czterech edycji festiwalu, począwszy od 47. FPFF w 2022 roku, kobiety stanowiły większość w składach jurorskich.

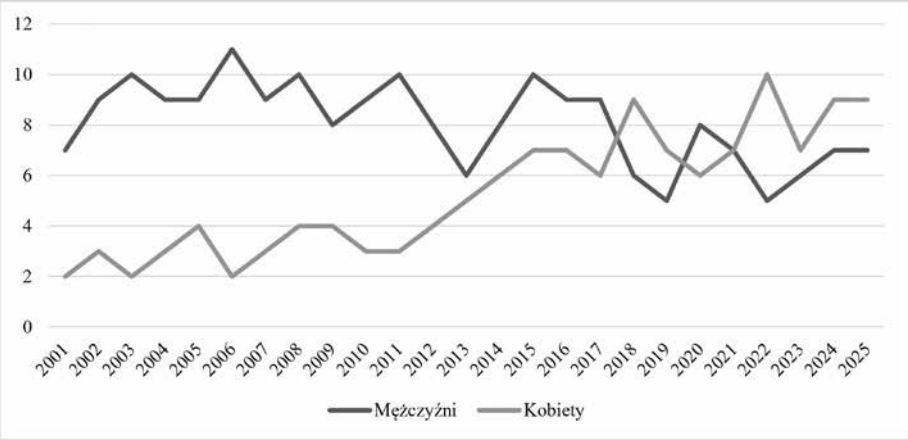
[1] Nie uwzględniam tutaj 44 osób (36 mężczyzn i 8 kobiet), które w latach 1990–1991, gdy festiwal odbywał się w zmienionej formule, jako Komisja Konkursowa (1990) i Jury Nominujące (1991) brały udział w pierwszym etapie selekcji oraz nominacji filmów i filmowców.

Wykres 1. Jurorzy FPFF w latach 1974–2025 według płci
Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Internetowej Bazy Filmu Polskiego

Wykres 2. Liczba jurorów FPFF w latach 1974–2025 z podziałem na płeć
Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Internetowej Bazy Filmu Polskiego

Wykres 3. Liczba jurorów FPFF w latach 2001–2025 z podziałem na płeć
Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Internetowej Bazy Filmu Polskiego

Postanowiłem przyjrzeć się zjawisku, którego wspomniana deklaracja nie obejmuje, a więc wszystkim dotychczasowym laureatom i laureatkom nagród indywidualnych festiwalu w latach 1974–2025 w celu zobrazowania dysproporcji płciowych w poszczególnych kategoriach. W niniejszym artykule, posługując się metodami analizy ilościowej, przedstawię zgromadzone przeze mnie dane dotyczące liczby osób wyróżnionych na FPFF z podziałem na płeć, świadomie ograniczając się jedynie do wręczanych wielokrotnie[2] nagród indywidualnych, pomijając tym samym wszystkie nagrody główne (m.in. Złote Lwy i Srebrne Lwy), nagrody specjalne, nagrody publiczności, a także wszelkie inne nagrody pozaregulaminowe.

Podczas prac nad artykułem korzystałem przede wszystkim z informacji o minionych edycjach festiwalu zamieszczonych na stronie internetowej Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni (fpff.pl). Na bieżąco weryfikowałem zawarte tam dane o laureatach i laureatkach i porównywałem je z danymi Internetowej Bazy Filmu Polskiego (filmpolski.pl), Filmwebu i Wikipedii. Dzięki tej

[2] Nie uwzględniam tym samym chociażby jednorazowej nagrody za efekty specjalne, przyznanej jedynie w 2014 roku. Otrzymał ją wówczas Vít Komrzý za film *Miasto 44* (2014, reż. Jan Komasa).

strategii udało mi się zidentyfikować i wyeliminować wiele błędów – za przykład może posłużyć opublikowana na stronie internetowej FPFF informacja, jakoby laureatem nagrody za zdjęcia podczas 26. FPFF był Marcin Prokop[3].

W interesującym mnie okresie odbyło się łącznie 50 edycji Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych. Miastem goszczącym festiwal przez wiele lat był Gdańsk, jednak w 1987 roku wydarzenie przeniesiono do Gdyni. W tej formule przetrwało do dzisiaj. Zgromadzone przeze mnie dane obejmują 49 edycji, ze względu na cezurę lat 1982–1983, kiedy nieobecność festiwalu spowodowana była stanem wojennym[4]. Wykluczyłem również 1989 rok, kierując się badaniami przeprowadzonymi i opublikowanymi na łamach „Pleografu. Historyczno-Filmowego Kwartalnika Filmoteki Narodowej" przez Annę Wróblewską, która twierdzi, że podczas przypadającej na 1989 rok 14. edycji FPFF wręczono wyłącznie nagrody indywidualne (Wróblewska, 2022). W rzeczywistości, ze względu na przemianę ustrojową i wiążące się z tym konsekwencje, wręczono wówczas nagrody pozaregulaminowe. Część z nich przyznano rzecz jasna twórcom i twórczyniom „indywidualnym", nie były to jednak regulaminowe nagrody indywidualne *sensu stricto*.

Podczas pierwszej edycji FPFF, która odbyła się w Gdańsku, w dniach 7–15 września 1974 roku, poza nagrodami dla najlepszych filmów, nagrodami publiczności i nagrodą pozaregulaminową przyznano nagrody indywidualne – zachowując wtedy jeszcze podział na filmy kinowe i telewizyjne – w sześciu kategoriach: scenariusz, zdjęcia, scenografia, muzyka, główna rola kobieca i główna rola męska (dwie ostatnie figurowały wówczas pod nazwami „rola kobieca" i „rola męska"). Co ciekawe, jedynie nagrody za zdjęcia i główną rolę męską konsekwentnie przyznawano co roku od czasu powstania festiwalu (za wyjątkiem wspomnianego wcześniej 1989 roku). Nagrody za najlepszą scenografię nie wręczono bowiem w 1977 roku, w latach 1980–1981 nie wyróżniono laureatów w kategorii muzyka, w 1976 i 1978 roku nie nagrodzono laureatek za główną rolę kobiecą, a w 1980, 1990, 1993 i 1999 roku pominięto kategorię scenariuszową.

W kolejnych latach zaprezentowano jeszcze dziewięć kategorii nagród indywidualnych: dźwięk (nagrody przyznawane są od 1975 roku), debiut reżyserski lub drugi film (od 1976), montaż (od 1979), reżyseria, drugoplanowa rola męska oraz kobieca (od 1986), kostiumy (od 1987), profesjonalny debiut aktorski (od

[3] Nie ulega wątpliwości, że nagrodę za zdjęcia odebrał wtedy operator Marian Prokop za film *Stacja* (2001, reż. Piotr Wereśniak).

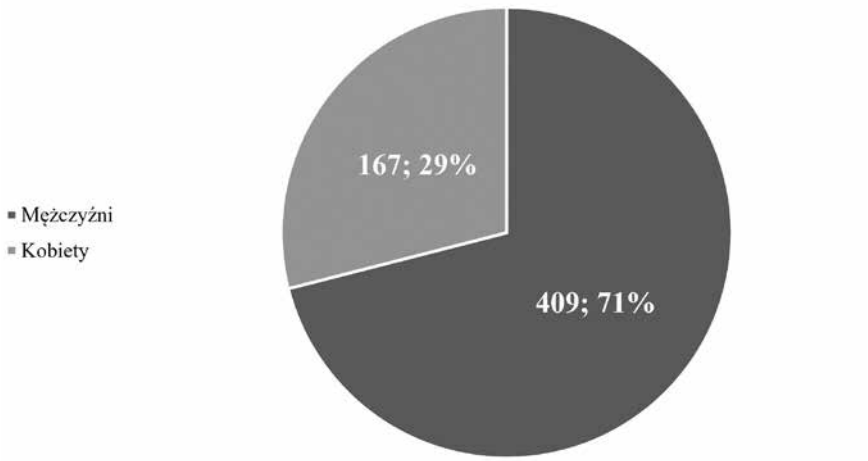
[4] Więcej o kontekście historycznym lat 80., będących niewątpliwie jednym z najbardziej dynamicznych okresów również dla festiwalu, pisze Anna Wróblewska (2022).

1995) i charakteryzacja (od 2009). Nagrody w czterech z nich – reżyseria, drugoplanowa rola męska, kostiumy oraz charakteryzacja – przyznano podczas każdej edycji festiwalu od momentu ich wprowadzenia. Laureatów w kategorii dźwiękowej nie wyróżniono w 1976, 1986 i 1994 roku, w latach 1977–1978, 1997 i 2004 nie przyznano nagrody za debiut reżyserski, w 1985 roku – za montaż, w 1994 roku oraz w latach 2000–2001 nie nagrodzono laureatek za drugoplanową rolę kobiecą, a w latach 1996–1998 i 2018 nie wręczono nagrody za debiut aktorski.

Warto nadmienić, że wspomniane nagrody indywidualne przez lata funkcjonowały pod wieloma różnymi nazwami – nagroda za dźwięk nosiła nazwę m.in. nagrody za opracowanie dźwiękowe (1975) oraz efekty dźwiękowe (1985), a nagroda za debiut reżyserski lub drugi film pod obecną nazwą funkcjonuje dopiero od 2011 roku (wcześniej w różnych latach była to w różnych iteracjach: nagroda za najlepszy debiut fabularny, debiut kinowy/telewizyjny, debiut reżyserski oraz nagroda dla „młodego talentu reżyserskiego"). Ze względu na zmienność w nazewnictwie podczas prac nad artykułem postanowiłem skorzystać z pewnej wolności interpretacyjnej i – na wzór nagrody za scenografię i dekorację wnętrz (1992) – włączyć dwie laureatki nagrody za dekorację wnętrz oraz jednego laureata nagrody za rzeźby w poczet laureatów i laureatek nagrody za scenografię. W podobnym duchu uwzględniłem kilka osób wyróżnionych przez jury FPFF (trzy w kategorii debiutu reżyserskiego lub drugiego filmu oraz jedną w kategorii reżyserskiej) jako pełnoprawnych laureatów i laureatki w swoich kategoriach. Przygotowując i opracowując poniższe wykresy, celowo pominąłem laureatów czterech kategorii aktorskich, w których obowiązuje podział na płeć, a więc głównej roli kobiecej i głównej roli męskiej, a także drugoplanowej roli kobiecej oraz męskiej. Zaprezentowane zestawienia przedstawiają w związku z tym wyłącznie dane z tych kategorii indywidualnych FPFF, w których nie obowiązuje podział na płeć, a kobiety i mężczyźni – przynajmniej czysto teoretycznie – mają równe szanse na wygraną.

Od 1974 do 2025 roku na Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych wręczono łącznie 576 nagród indywidualnych dla 409 mężczyzn i 167 kobiet (wykres 4). Co ciekawe, zarówno procentowo, jak też liczbowo wynik ten jest niemal identyczny do przywołanego wcześniej wykresu przedstawiającego jurorów FPFF według płci (wykres 1). Nie będę doszukiwał się przyczyn takiego stanu rzeczy, ponieważ stoję na stanowisku, że ta korelacja jest jedynie przypadkowym podobieństwem, a nie faktyczną zależnością. Od początku

trwania FPFF kobiety stanowiły ok. 28–29% wszystkich jurorów i laureatów, co daje wynik zbliżony do przywołanych przez Talarczyk danych Stowarzyszenia Filmowców Polskich, gdzie kobiety stanowiły 33% wszystkich zrzeszonych osób (Talarczyk, 2018b).

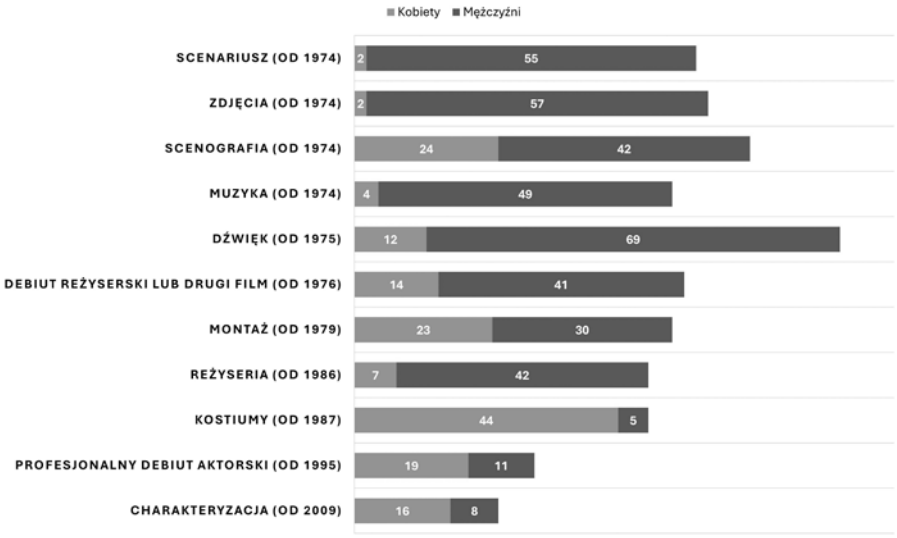

Wykres 4. Laureaci nagród indywidualnych FPFF w latach 1974–2025 według płci
Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych oraz Internetowej Bazy Filmu Polskiego

Przyglądając się szczegółowym liczbom nagród przyznanych w konkretnych kategoriach indywidualnych (wykres 5), należy przede wszystkim zauważyć, że udział kobiet i mężczyzn w poszczególnych kategoriach FPFF jest zbliżony do udziału kobiet i mężczyzn w zawodach artystycznych (Box Office Lab, 2023, s. 13). W większości kategorii – podobnie jak w grupach zawodowych filmowców – znacząco dominują mężczyźni. Wyjątek stanowią zawody i specjalizacje, które od zawsze były zdominowane przez kobiety i w związku z tym postrzegane jako typowo „kobiece". Widać to wyraźnie w kontekście dwóch nagród przyznawanych na FPFF – w ich przypadku liczba kobiet znacząco przewyższa liczbę mężczyzn: kostiumy (44 nagrodzo-

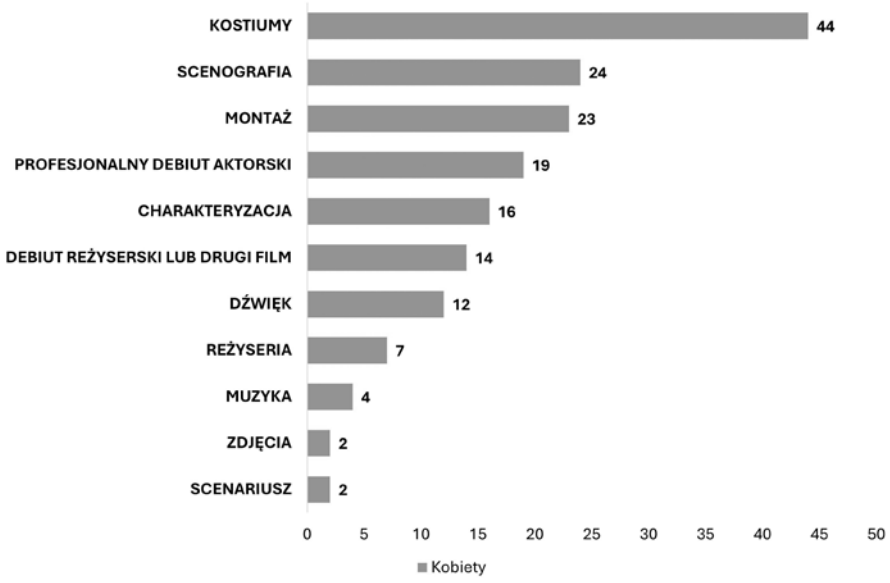
ne kobiety, 5 nagrodzonych mężczyzn) i charakteryzacja (16 kobiet, 8 mężczyzn). Również wśród laureatów za profesjonalny debiut aktorski – jedynej nagrody aktorskiej na festiwalu nieprzypisanej do płci – większość nagrodzonych osób to kobiety.

Skrupulatne przestudiowanie listy wszystkich osób nagrodzonych od 1979 roku za montaż umożliwia wysunięcie bodaj najciekawszego wniosku dotyczącego dogłębnej i zdecydowanej przemiany, która zaszła w polskim środowisku montażystów i montażystek. W latach 1979–1997 na FPFF za montaż nagradzano niemal wyłącznie kobiety (wyjątkiem są lata 1990 i 1992, kiedy nagrodzono po dwie osoby – laureata i laureatkę). Natomiast w okresie 1998–2025, za wyjątkiem ośmiu nagród dla sześciu laureatek (Milenia Fiedler w 2001, Réka Lemhényi w 2011, Agnieszka Glińska w 2015, 2020 i 2025, Beata Walentowska w 2016, Katarzyna Leśniak w 2017, Mag-

Wykres 5. Laureaci nagród indywidualnych FPFF w latach 1974–2025 z podziałem na płeć i kategorie
Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych oraz Internetowej Bazy Filmu Polskiego

dalena Chowańska w 2021 roku), nagradzano w większości montażystów. Taki stan rzeczy wytłumaczyć można przemianą, do jakiej w ostatnich dekadach doszło w tej grupie zawodowej. Jak na łamach „Ekranów" zaznacza Talarczyk, „już w okresie socrealizmu liczba filmów zmontowanych przez kobiety sięgała 70%, […] odsetek ten wzrósł jeszcze o kilka procent nawet wtedy, kiedy produkcja ruszyła już pełną parą (średnio 75% w latach 60. i 70.), a w latach 80. osiągnął 99%" (Talarczyk, 2018a, s. 109). Talarczyk kontynuuje: „[w] okresie transformacji ich montaże obejmowały jeszcze około 70% filmów fabularnych, ale już w tzw. dekadzie PISF (2005–2015) spadły do 30%" (Talarczyk, 2018a, s. 109).

Wykres 6. Laureatki nagród indywidualnych FPFF w latach 1974–2025 z podziałem na kategorie
Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych oraz Internetowej Bazy Filmu Polskiego

Głównych przyczyn takiej przemiany w grupie zawodowej montażystów i montażystek należy za węgierską filmoznawczynią Beatą Hock upatrywać w przejściu ze zorganizowanego w zespołach filmowych systemu pracy w socjalizmie i manualnego montażu do cyfrowej edycji i rywalizacji na rynku

filmowym (Hock, 2012, s. 96). Jak zaznacza Talarczyk, „[w] mocy pozostają więc diagnozy węgierskie, z zastrzeżeniem, że proces transformacji przebiegał w Polsce gwałtowniej i szybciej, a współcześnie tendencja spadkowa udziału kobiet w montażu jest jeszcze większa".

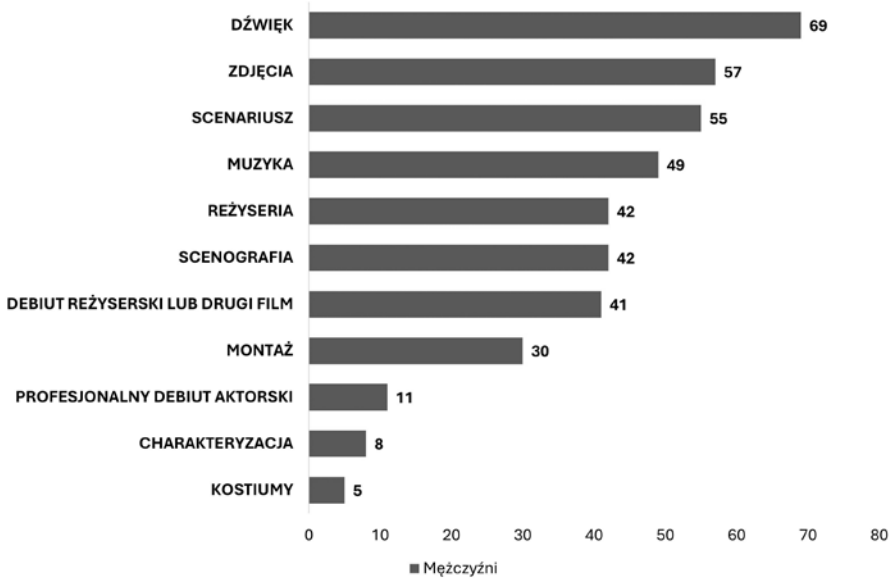
Na dwóch ostatnich wykresach, na których przedstawiam liczbę nagród indywidualnych przyznanych w konkretnych kategoriach indywidualnych kobietom (wykres 6) i mężczyznom (wykres 7), można zauważyć nie tylko dysproporcję płciową w wielu zawodach filmowych, ale i wspomniany wcześniej podział na zawody postrzegane jako typowo „kobiece" i typowo „męskie". W pięćdziesięcioletniej historii Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni najwięcej nagród indywidualnych zdobyły kostiumografki (44 nagrody), drugie miejsce zajmują scenografki (24 nagrody), a podium zamykają montażystki (23 nagrody). Ponadto 19 nagród przyznano debiutującym aktorkom, 16 – charakteryzatorkom, 14 – debiutującym reżyserkom, a 12 kobiet nagrodzono za dźwięk. Nagroda za reżyserię na FPFF została przyznana kobietom siedem razy, a jedynie czterokrotnie były one laureatkami nagrody za muzykę. Najmniej nagród, bo tylko po dwie, otrzymały operatorki i scenarzystki.

W przypadku mężczyzn najwięcej nagrodzonych jest dźwiękowców (69 nagród), operatorów (57 nagród) i scenarzystów (55 nagród). Niewiele mniej – kompozytorów (49 nagród), a także reżyserów i scenografów (po 42 nagrody). Poza tym 41 razy na FPFF nagrodzono debiutujących reżyserów, a 30 razy – montażystów. Najmniej mężczyzn otrzymało do tej pory nagrodę za profesjonalny debiut aktorski (11 nagród), charakteryzację (8 nagród) i kostiumy (jedynie 5 nagród), czyli w tych kategoriach, w których – za wyjątkiem profesjonalnego debiutu aktorskiego – od lat zdecydowanie dominują kobiety.

Z kolei w ramach kategorii, w których udział kobiet jest marginalny, wyróżnić należy Jolantę Dylewską, jedną z najbardziej cenionych i nagradzanych polskich autorek zdjęć, która została laureatką obu „kobiecych" wyróżnień za zdjęcia[5]. W przypadku nagrody za muzykę wszystkie cztery laureatki zostały w tej kategorii w badanym okresie wyróżnione w ciągu pięciu lat (w latach 2020–2024). Podobnie jest w przypadku nagrody za debiut reżyserski lub drugi film – połowa kobiet (siedem z 14 nagrodzonych w tej kategorii) otrzymała wyróżnienia dopiero

[5] Więcej o Dylewskiej i jej twórczości pisze na łamach „Panoptikum" Katarzyna Taras (2020).

w ostatniej dekadzie (2015–2024). Te spostrzeżenia to w istocie zbyt mało, żeby pokusić się o stwierdzenie o zachodzących w branży zmianach i wysunąć optymistyczne rokowania na przyszłość. Niewątpliwie jest to jednak dowód na to, że nie istnieją zawody typowo „męskie" i typowo „kobiece", a filmowczynie zaczynają być powoli dostrzegane i doceniane nawet w kategoriach zdominowanych dotychczas przez mężczyzn (jak wspomniana nagroda za muzykę).

Wykres 7. *Laureaci nagród indywidualnych FPFF w latach 1974–2025 z podziałem na kategorie*
Źródło: *opracowanie własne na podstawie danych Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych oraz Internetowej Bazy Filmu Polskiego*

Niniejszy artykuł był próbą zebrania i zwizualizowania danych dotyczących laureatów i laureatek nagród indywidualnych Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w latach 1974–2025. Celem pracy nie było szukanie sprawców dysproporcji płciowej, z którą festiwal boryka się od samego początku istnienia, ani tym bardziej formułowanie osądów. Tekst ma służyć raczej za raport z badań ilościowych nad laureatami i laureatkami wszystkich poprzednich edycji FPFF i tym samym ułatwić pracę przyszłym badaczom (i badaczkom!), którzy być może zechcą pochylić się nad tym zagadnieniem w ujęciu jakościowym lub

skonfrontują je z innymi danymi ilościowymi. Liczę, że dzięki zgromadzonym i przedstawionym w artykule informacjom możliwe będzie – zarówno przez przedstawicieli środowiska akademickiego, jak też festiwalowego – dostrzeżenie pewnych tendencji i zależności, refleksja nad (nie)równością płciową wśród laureatów i laureatek najważniejszego polskiego festiwalu filmowego, a w przyszłości również wyrównanie szans w polskiej branży filmowej, czego efekty najpewniej uwidocznią się podczas kolejnych edycji tej imprezy.

Bibliografia

Box Office Lab (2023). *Równe szanse w kinematografii w Polsce*, konsultacje i komentarz I. Kiszka-Hoflik. https://pisf.pl/wp-content/uploads/2023/02/rowneszanse_raport_PL-EN_9-12-1.pdf [dostęp: 21.03.2025].

Festiwal Polskich Filmów Fabularnych (2021). *Deklaracja o równości płci w branży filmowej podpisana podczas 43. FPFF*. https://festiwalgdynia.pl/aktualnosci/deklaracja-o-rownosci-plci-w-branzy-filmowej-podpisana-podczas-43-fpff/ [dostęp: 21.03.2025].

Hock, B. (2012). *Coming into Age/ncy: Woman in Filmmaking – The Hungarian Case*. „Iluminace", Vol. 24, No. 4.

Kazimierczuk, A. (2018). *Kobiety polskiego filmu walczą o równość płci*. https://www.rp.pl/film/art9616191-kobiety-polskiego-filmu-walcza-o-rownosc-plci [dostęp: 21.03.2025].

Piepiórka, M. (2022). *Arytmetyka polskich debiutów fabularnych (2006–2021)*. „Panoptikum", nr 27 (34).

Polski Instytut Sztuki Filmowej (2019). *Równouprawnienie kobiet i mężczyzn w branży audiowizualnej*. https://pisf.pl/aktualnosci/rownouprawnienie-kobiet-i-mezczyzn-w-branzy-audiowizualnej-podsumowanie-debaty/ [dostęp: 21.03.2025].

Talarczyk, M. (2018a). *Montażyst(k)a. Autor, montaż i płeć*. „Ekrany", nr 5.

Talarczyk, M. (2018b). *Raport o pozycji kobiet w polskiej kinematografii. Fakty i liczby*. https://krytykapolityczna.pl/wp-content/uploads/2016/02/Raport-Monika_Talarczyk_2018.pdf [dostęp: 21.03.2025].

Taras, K. (2020). *"I Like It Close" – Jolanta Dylewska's Art of Cinematography*. „Panoptikum", nr 23 (30).

Wróblewska, A. (2022). *Festiwal Polskich Filmów Fabularnych w Gdańsku i Gdyni. Przerwana dekada*. „Pleograf. Historyczno-Filmowy Kwartalnik Filmoteki Narodowej", nr 3.

Abstract

The article examines gender inequality in Polish cinematography through

a quantitative analysis of recipients of individual awards at the Polish Film Festival between 1974 and 2025. Focusing on non-gendered categories, it reveals a persistent imbalance, with women awardees concentrated in fields traditionally coded as 'feminine' while remaining underrepresented in areas such as directing and cinematography. The study also traces shifts within specific professions, notably film editing. The article provides an empirical framework for further research on gender disparities in Polish film culture.

Słowa kluczowe: Festiwal Polskich Filmów Fabularnych, festival studies, nagrody indywidualne, badania ilościowe

Keywords: Polish Film Festival, festival studies, individual awards, quantitative research